

Fiul doamnei Fineas

Luni, 2 noiembrie 2009

Gili Cârstea

Cunoașteți istoria. Copiii lui Eli, Hofni și Fineas, aflați în fruntea bisericii lui Dumnezeu într-o perioadă de mare apostazie, au confundat Cortul Întâlnirii cu bâlciul deșertăciunilor, fără să înțeleagă că oracolele sfinte, asupra cărora se presupune că trebuiau să vegheze, erau mai mult decât o cale ieftină de a se îngrășa (1 Sam 2:29) pe spinarea poporului.

Cronicile spun că, în acea perioadă tulbure, „cuvântul Domnului era rar,” iar vedeniile „nu erau dese.” Aceasta se întâmplă, de obicei, atunci când poporul trânteste ușa în nas lui Hristos, mulțumit că are tot adevărul și că binecuvântarea lui Dumnezeu este peste el.

Iar când viziunile sunt rare, iar conducătorii poporului lui Dumnezeu nu înțeleg importanța vitală a metaforelor încredințate lor, Slava trebuie să plece.

Așa a fost acum. Hofni și Fineas au crezut că obiectul sfânt pe care îl păzeau, chivotul mărturiei, aduce automat prezența lui Dumnezeu în tabără. Dar s-au înșelat amarnic. Filistenii i-au bătut măr, iar chivotul a fost luat.

În această scenă dramatică, în care zeci de mii de oameni au fost măcelăriți, raportul menționează un lucru mărunț, aproape nesemnificativ: Soția lui Fineas era însărcinată, iar când a aflat că soțul ei a murit, iar chivotul mărturiei a fost luat de filistenii, a avut un șoc teribil. A născut, iar înainte de a muri a ales un nume pentru fiul ei: I-Cabod, adică, „Nu mai este slavă.” Ultimele ei cuvinte au fost: „S-a dus slava din Israel, căci chivotul lui Dumnezeu este luat” (1 Sam 4:22).

Slava se dusesse demult, dar ei nu știau. Au aflat aceasta doar atunci când au fost confrunțați cu rezultatul firesc al nelegiuirii prelungite în care trăiau fără să le pese.

Ce s-a întâmplat cu I-Cabod, acest orfan al familiei preoțești a lui Israel, raportul nu ne mai spune, el dispărând enigmatic de pe radarul istoriei sacre. Semnificațiile numelui din certificatul lui de naștere sunt însă profunde, ele punându-și amprenta asupra întregii mari controversă dintre Hristos și Satana.

Chivotul mărturiei nu era decât un ambalaj material, o cutie, o casetă de bijuterii, un loc de păstrat valori. În acest caz, locul de depozitare al celor două table ale legii. Cutia din lemn poleită cu aur nu avea importanță sau valoare în sine; ea devenea ceva doar atunci când legea era acolo, și astfel Șekina strălucea deasupra.

Chivotul este o întruchipare a creației inteligente din univers. Fiecare ființă creată era un chivot, în care legea era instalată, iar deasupra strălucea Șekina, ca o mărturie a plinătății lui Dumnezeu. Creatorul și creatura se aflau în starea naturală perfectă, numită Emanuel. Aceasta este haina oricărei ființe din lumea neprihănirii, și la această haină trebuie să se întoarcă omenirea.

Rebeliunea lui Lucifer a stricat acest echilibru. A despărțit legea – caracterul lui Dumnezeu – de ființa creată, iar Slava s-a dus, a dispărut. S-a produs o stare nouă și ciudată în univers, numită I-Cabod, la care s-a aliat și planeta noastră, prin Adam, primul administrator al ei.

De atunci omenirea se află în această realitate tristă, definită ca I-Cabod. Slava s-a dus, și este nevoie să ne cârpinim mereu haine improvizate. Șekina nu mai strălucește, deoarece Legea Duhului de viață nu mai este rezidentă în inima omenească. Chivotul este la „filistenii,” iar legea păcatului și a morții devastează „locuințele lui Dumnezeu” (Ps 74) și blochează ușa înaintea lui Hristos.

Planul de mântuire trebuie să răstoarne această stare, I-Cabod, altfel marea controversă nu se poate încheia nicidecum, iar noi visăm degeaba la minunile ploii târzii și marii strigări.

Temelia – Hristos – a fost pusă, adică Dumnezeu a demonstrat în fața lumii că omeneșul unit cu divinul nu comite păcat. Ea trebuie însă neapărat să dea roade, adică să producă un popor care să conteste practic, în viața lor, statutul de I-Cabod impus lumii, și să aducă noua și fericita realitate numită Emanuel.

Sigur că „taina nelegiurii” și „omul păcatului” se vor da peste cap spre a împiedica acest lucru. Au reușit atât de bine să mențină I-Cabod mai bine de două milenii, de ce ar eșua tocmai acum, când au reușit să amețească cu vinul Babilonului chiar pe „cei aleși,” singurii care mai aveau o idee despre o oarecare întreită solie îngerească?

Cu durere trebuie să recunoaștem, copilul doamnei Fineas a ajuns etalonul pentru civilizația noastră, idolul în fața căruia se pleacă toate straturile societății, de la elitele intelectuale la muritorii de rând. I-Cabod este matrița globală ce definește „adevărata umanitate,” calapodul pe care se modelează politica socială, ingineria genetică ce definește caracterul rasei umane.

„Planul” pregătește ultima poleială a aceluiasi vechi I-Cabod, acum devenit puntea peste culturi, denominațiuni, religii. Fiul doamnei Fineas este un intelectual fin, emancipat *cross-culture*, spiritualizat *inter-faith* și orientat

ecumenically, tot mai interesat de mama-natură și de noua religie *ancient-future*. Un singur lucru ascunde el, și anume că este un impostor fără viitor și nume în univers.

Viitorul real al omenirii este Emanuel, adică „Dumnezeu cu noi.” I-Cabod va fi alungat de pe tronul lui Dumnezeu, unde acum se dă drept Dumnezeu (2 Tes 2:4), prin demonstrația copleșitoare a cerului că omenescul unit cu divinul nu comite păcat.

Fiul doamnei Fineas va fi demis doar atunci când poporul lui Dumnezeu va deveni împlinirea profețiilor lui Isaia, adică locul locuinței lui Dumnezeu, întruchiparea finală a cortului mărturiei, Emanuel, Dumnezeu cu noi.